
VLADIMÍRA HIRSH
ZÁPISKY ZE ZVĚŘINCE
ILUSTRACE LUKÁŠ FIBRICH
bambook


bambook


VLADIMÍRA HIRSH
ZÁPISKY ZE ZVĚŘINCE
ILUSTRACE LUKÁŠ FIBRICH

Pro Halku

ŠTĚPÁN

Pondělí 1. července

„Ten telefon mi nemůžete zabavit. Je v něm půlka mýho života!“

Máma natáhla ruku.

„Právě proto.“

„Mám rozehranou bitvu!“

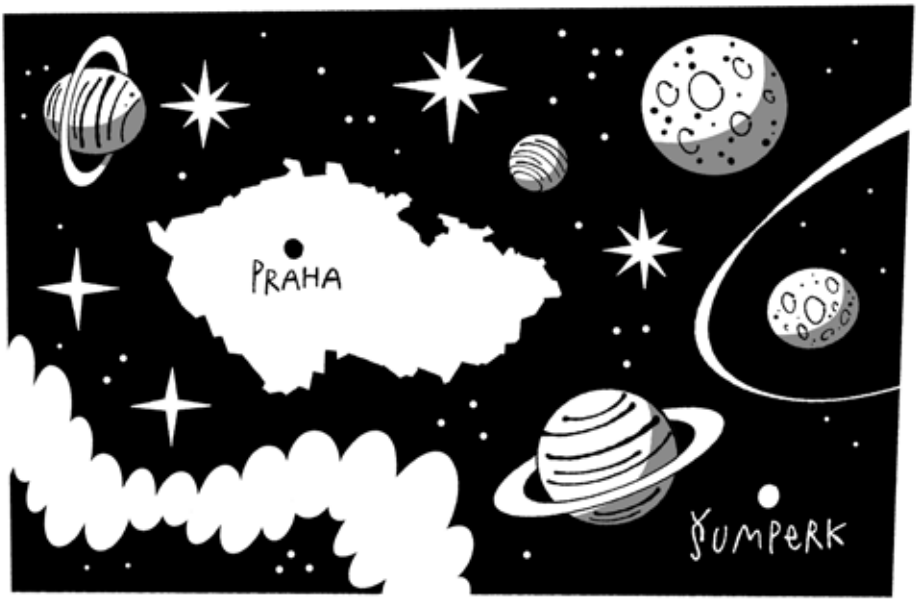
„Tak ji dohraješ v srpnu.“

„V srpnu?“ vyjekl jsem. „To už z mojí armády zbyde jen smutná hromádka pixelů!“

„Štěpáne,“ popíchl mě táta, který právě cpal můj kufr do auta, „prospěje ti to.“

„Mně by prospělo hlavně vrácení telefonu,“ odsekl jsem. „A nabíječky.“

Rodiče se rozhodli, že potřebuju „digitální detox“. No dobře, ale nemohl bych se odpojit od telefonu, herní konzole a tabletu třeba na tropickym ostrově?



Ve stínu pyramid? Při sjíždění divoký řeky? Proč mě musejí poslat z Prahy k bláznivý tetě někam, kam navigace vede už jen ze soucitu?

Seděl jsem na zadním sedadle se založenýma rukama a pociťoval zradu.

„Šumperk není konec světa, Štěpi," namítla máma. „Já tam vyrostla."

„To tvrdíš jen proto, že jsi ještě nemusela fungovat bez mobilu. V tvym dětství jste se dorozumívali kouřovejma signálama."

Vyjeli jsme z Prahy. První hodinu jsem počítal benzínky. Pak přestaly být zajímavý. Za Hradcem dálnice

skončila a já si poprvý uvědomil, že mě skutečně vezou pryč – z dosahu pizzerií, rychlý Wi-Fi a všeho, co dávalo životu smysl.

Pole. Kráva. Les. Tady zdechl pes.

„Teď projíždíme Litomyšlí," zahlásil táta a ztišil rádio. „Poslední česká bašta, Štěpáne. Za chvíli opustíme bezpečný území."

Máma jen varovně zvedla obočí.

„Nezapomínej, koho sis vzal, Jaromíre."

„Já vím, lásko," zazubil se.

„Jen mladýmu vysvětluju, že za okamžik nastane bod zlomu. Sleduj krajinu, synu. Teď to přijde."

Silnice začala strmě stoupat do kopce, stromy se k nám mačkaly ze všech stran a před náma se objevila černá tlama tunelu Hřebeč. Táta dramaticky změnil hlas a spustil tajemným tónem vypravěče z dobrodružnýho dokumentu o ztracenejch civilizacích.

„Připravte si pasy," pronesl, když auto vjelo do tmy. „Tenhle tunel je portál. Vjíždíme do něj v Čechách a vyjedeme…" Vystřelili jsme ze tmy zpátky na světlo a asfaltka začala prudce klesat dolů. „… na Moravě! Vítejte na druhý straně barikády."

Zarazil jsem se.

„Na Moravě?"

„Ano.“

„A to je ještě Česká republika?“ rýpnul jsem si do mámy.

Táta se rozesmál a mrkl na mě do zrcátka. Hned pod kopcem se zjevila Moravská Třebová.

„No, oficiálně jo, synu. Ale pro nás Pražáky je kontinent Morava neprobádaná oblast za hranicí mapy. Tady končí signál a začínají koláče.“

Máma si povzdechla.

„Mluvíme tu spisovně a máme lepší náladu.“

Aha. Takže mě nevezou bez mobilu do malýho města, ale do kotliny obklopený horama, aby byl útěk ještě složitější.

Krajina za oknem se měnila. Pole se začala vlnit, střechy byly červenější a silnice se kroutila a tančila podle rytmu okolních kopců. Právě jsme překročili hranice neznámýho teritoria. Nebezpečí: vysoký. Šance na návrat: nejistá.

Táta podotkl, že kdybych svoje analytický schopnosti využil ve škole, mohl bych mít z matiky jedničku. To mě urazilo. Moje nadání bylo určeno pro skutečný krize. A tohleto krize byla.

Čím víc jsme se blížili k Šumperku, tím víc jsem si připadal, že mě rodiče nevezou na prázdniny, ale do

programu na ochranu svědků. Jen místo nový identity dostanu tetu a nulovej přístup k telefonu.

„Uvidíš," pohladila mě máma po koleni, „u tety Olgy si odpočineš."

„Od čeho?"

„Od obrazovek, modrého světla a pípajících notifikací."

„Obrazovky jsou moje přirozený prostředí."

„Právě proto potřebuješ něco jiného."

Kolem auta proběhla mourovatá kočka, za plotem stála slepice a někde daleko čněl na obzoru vysokej špičatej kopec s něčím divným nahoře. Stožárem? Raketou? Obřím zapíchnutým párátkem? Těžko říct.

Konečně jsme zastavili před obchodem s cedulí:

Kraská a zvíře

Nápis se lehce houpal ve větru. Ve výloze seděl papoušek a probodával mě očima, který říkaly, že už o mně všechno ví a vůbec se mu to nelíbí.

Dveře se rozletěly a ven vyběhla teta.

Měla rozcuchaný vlasy, tyrkysovou zástěru s tlapkama a výraz predátora, kterej se právě chystá obejmout oběť proti její vůli.

„Štěpánku!" vypískla. „To snad není možné! Ty jsi vyrostl!"

„Čau, teto," hlesl jsem a podvědomě o krok couvl.

„Naposledy jsi mi sahal sem." Ukázala někam ke kapse zástěry. „A teď jsi smutný čáp v černém."

Táta za mnou vydal zvuk, který podezřele připomínal smích.

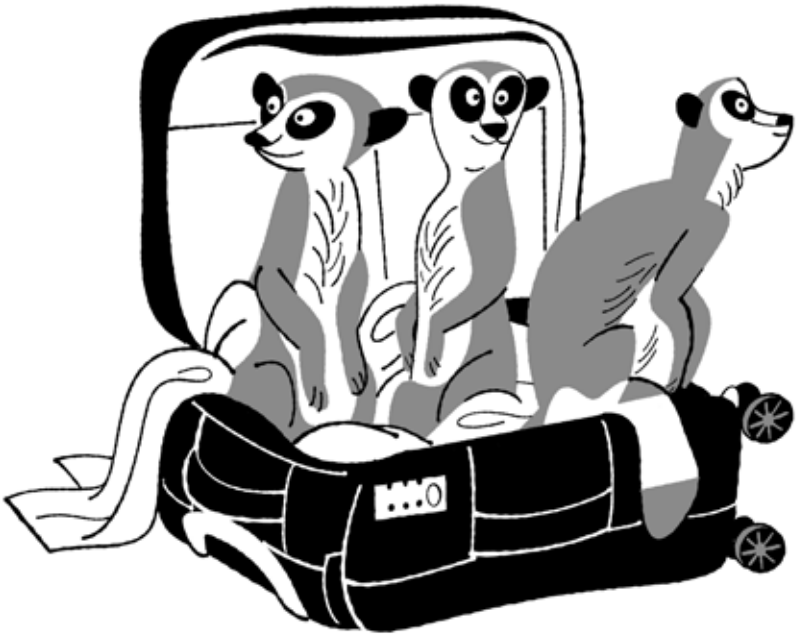
Teta mě objala tak pevně, až jsem na chvíli uviděl hvězdičky. Možná to nebyly hvězdičky. Možná to byly poslední zbytky mýho starýho života.

„Uvidíš, jak si to tu spolu užijeme!" přesvědčovala mě a usmívala se.

A pak ten papoušek z výlohy natáhl krk a zřetelně zavolal: „Vetřelec! Vetřelec!"

Úterý 2. července

Pomóóóc! Probudil jsem se vyděšenej jako strašidlo, který propadlo u zkoušky z hřbitovní etikety. Něco chlupatýho mě lechtalo na nohách a škrábalo se po peřině. Zařval jsem a vyskočil. Deka odletěla z postele. Rychle jsem se otočil, abych viděl, co na mě zaútočilo, a málem jsem zakop o spadlý polštáře. Zíralo na mě šest zvědavejch očí. V mym napůl vybalenym kufru stály tři surikaty.



„Tetóóó!“ Dveře se rozletěly a dovnitř vpadla teta Olga se smetákem v ruce. Když uviděla můj kufr, nadšeně spráskla dlaně.

„No ne! Standa, Sibyla a Sigmund! Přišla tě přivítat celá rodinná rada.“

Standa, Sibyla a Sigmund. Pochopitelně. Protože obyčejný označení – Surikata jedna, Surikata dvě a Surikata tři – by asi bylo málo šílený.

„Ať jdou pryč! Určitě mají vzteklinu!“

„Ale prosím tě,“ mávla rukou teta. „Surikaty jsou nesmírně inteligentní šelmičky. Zase v noci vykoumaly,

jak si packou otevřít západku u výběhu, a šly šmejdit. Jeden vždycky hlídá, zatímco ostatní zkoumají okolí.“



„Super,“ zamumlal jsem. „Takže z mejch věcí je teď značková podestýlka pro surikaty.“

Teprve za plnýho světla jsem si pořádně prohlídl celu, kterou mi teta přidělila. Moje nová ložnice připomínala laboratoř šílenýho vědce. Stěny byly vyzdobený zvířecí tapetou, kterou lepila zřejmě sama, protože polovina zvěře visela hlavou dolů a padala mi přímo do postele. Místo nábytku se tu kymácely nestabilní věže z encyklopedií. A nad hlavou na špagátu cenil tlamu amatérsky sešitej krokodýl ze starejch zelenejch svetrů. Jako tesáky mu posloužily plastový lžičky. Čistej bizár.

Teta měla zverimex spojenej s minizoo a zvířata byla VŠUDE! Chlupatý, šupinatý, slizký, mokrý, orosený. Hned po týhle ranní přepadovce mi navíc vrazila do ruky oranžový tričko s nápisem: *Máme rádi zvířata*. Proměnil jsem se v obří mandarinku.

Vzduch tu byl nasáklej mixem zmoklýho sena a dechu kočky, která se právě nacpala rybou. Většinu dne jsem trucoval a vyhejbal se jakýkoliv práci. Začal jsem sepisovat návrhy nápisů na svůj náhrobek pro případ, že by se na mě vrhla Karolina. Zatím mám:

Zde leží Štěpán.
Bojoval statečně do posledního dechu.

Karolíno, tohle kolo jsi vyhrála.
Ale počkej, až ze mě bude duch! Štěpán.

Tady odpočívá Štěpán.
Smrt se připlazila nečekaně.





Karolina byla krajta. Teta totiž dávala opravdu všem zvířatům lidský jména. Děs! Ráno jsem ji viděl živě v akci a od chvíle, co do sebe nasoukala celýho potkana, se raději držim dál.

Když mi teta u oběda nalívala koprovku, úplně klidně poznamenala: „Dneska musíme nechat Karolínu na pokoji. A hlavně potřebuje mít v terárii teplo. Kdybychom ji teď stresovali, tak to jídlo vyvrhne."

Obrátil se mi žaludek.

„Teto, prosím tě, mohla bys u jídla nepoužívat slova krajta, potkan a vyvrhnout?"

„Ale Štěpánku, to je přece příroda!" divila se a dál s chutí dlabala houskový knedlík.

Chyběl mi mobil. Jakože fakt dost. Načmáral jsem si do bloku nějaký obrázky, aby bylo na první dobrou jasný, že se cejtim blbě. Konkrétně jsem nakreslil Standu, Sibylu a Sigmunda, jak drží ve svejch tlapkách moji novou herní konzoli a schválně mi mažou uložený pozice.

Středa 3. července

„Začneme něčím jednoduchým," oznámila teta a podala mi gumový rukavice.

„Super," vydechl jsem opatrně. „Třeba okukováním zvířat z bezpečný vzdálenosti?"

„Křečci," poznamenala věcně.

„Křečci jsou malý, rychlý a mají zuby. To je vražedná kombinace," namítl jsem.

„Štěpánku, váží sotva sto gramů," připomněla teta a strčila mi do ruky malou lopatku.

„Vyčistíš jim podestýlku. Ukážu ti jak."

„Nemůžu."

„Proč?"

„Trpim křečkofóbií."

„Prosím?"

„Ano. Je to vzácná, ale vážná nemoc. Slyším slovo křeček – polije mě studenej pot. Podívám se na křečka – naskočí mi vyrážka. Dotknu se křečka – omdlim.“

„To zní hrozně,“ uznala teta a koutky jí zacukaly. „Ale stejně to zkusíme.“

„Ty mi nevěříš?“

„Věřím, že máš obrovskou fantazii.“

„Dobře,“ zkoušel jsem to dál. „Ale než začneme, musim si odskočit.“

„Byl jsi před pěti minutami.“

„A taky mám žízeň.“

„Na pultě je voda.“

„A možná hlad.“

„Snídal jsi tři rohlíky.“

„Byly malý.“

Teta si založila ruce na prsou.

„Ještě něco?“

Rychle jsem se rozhlídl po obchodě. Potřeboval jsem změnit téma.

„Vlastně,“ nadhodil jsem, „mě vždycky hrozně zajímalo, jak tenhle obchod vznikl.“

Teta zamrkala.

„Opravdu?“

„Strašně," přikývl jsem. „Historie zverimexu. Možná si o tom udělám referát do školy."

„Víš, Štěpánku," rozněžnila se teta, „můj dědeček tu měl kdysi opravnu deštníků."

„Deštníků?" okamžitě jsem se toho chytil. „To je zajímavý."

„Jenže já v hloubi duše cítila, že lidi nepotřebují chránit jen před deštěm," pokračovala zasněně. „Ale hlavně před samotou."

Koukl jsem se na křečka, kterej si nacpával tváře.

„A tak vzniklo tohle království," dokončila teta a spokojeně se rozhlédla okolo.

„A já jsem nešťastnej poddanej."

„Ale, ale. Jsi učeň, který půjde vyčistit křečkům pelech."

„Takže moje otázky na historii obchodu vůbec nezabraly?"

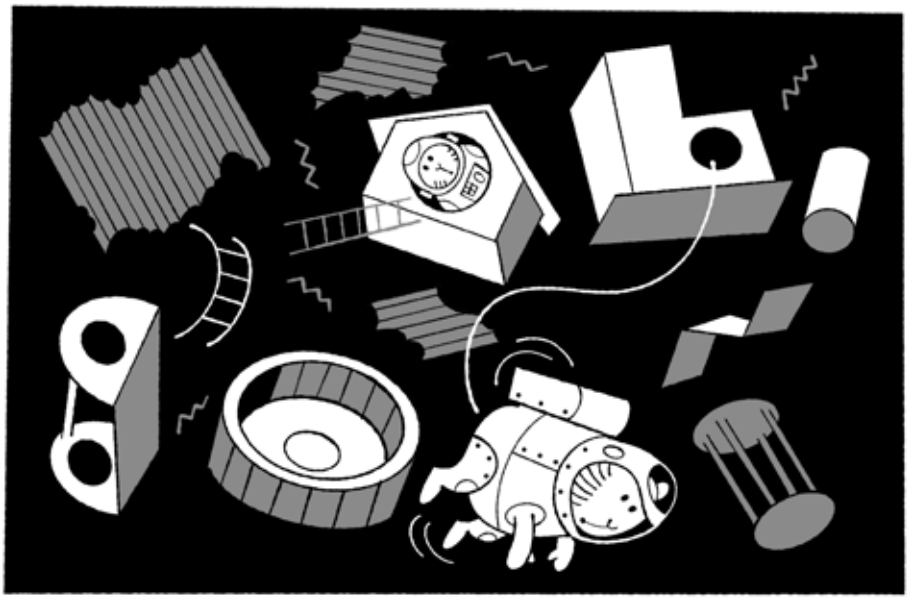
„Zabraly," odvětila teta. „Dozvěděl ses něco nového."

„A stejně musim ke křečkům?"

„Ano."

Nezbylo mi nic jinýho než odpochodovat dozadu k zelený stěně ke křeččím příbytkům.

Dlouho jsem je pozoroval. Každej z křečkobytů představoval malej vesmír složenej z tunelů, koleček



a rozžvejkanýho kartonu. Křečci byli vlastně takoví malí kosmonauti žijící na vesmírný stanici.

Prvním nadlidskym úkolem bylo přemístit tyhle krvelačný šelmy do plastovýho přepravního boxu. Když mi při tom bleskovym manévru jeden z nich proběhl kolem prstů, vydal jsem ze sebe poslední výkřik statečnýho hrdiny.

Bylo to odporný! Místo ochrannejch pomůcek jsem evidentně potřeboval speciální oblek krotitele dravý zvěře. Všude bylo plno pilin. Lepily se mi na dlaně. Vyndal jsem rozžvejkanej karton, doplnil čistou podestýlku a snažil se nedívat na křečka, kterej seděl

v přepravce a zjevně mi uděloval mínusový body za techniku čištění. Když jsem ho pak vracel do novýho, natlačil si do tváře obří slunečnicový semínko. Spokojeně u toho funěl.

Zrovna když jsem si myslel, že můj den nemůže bejt horší, jedna ze surikat se mi vloupala do batůžku, kterej jsem neprozíravě nechal ležet pod pultem, a ukradla mi svačinu. Udělala to úplně profesionálně. Standa podle všeho hlídal okolí, Sibyla předstírala, že je součást vybavení, a Sigmund to provedl. Než jsem stihl zakřičet „To je moje!“, vycouval s houskou v tlapkách a pelášil pryč.

„Teto!“



„Surikaty jsou velmi vynalézavé," ocenila je.

„Tohle není vynalézavost. Tohle je zločin!"

„Vítej v týmu," mrkla na mě.

Poplácala mě po rameni a za odměnu mi dala pytlík sušenejch jablek. To, že na sáčku stálo: *Sladké pokušení pro vaše hlodavce*, mi ani nevadilo.

Čtvrtek 4. července

Překvapivej den!

Stalo se to hned ráno, když jsem se opíral o koště a doufal, že mi to projde jako práce.

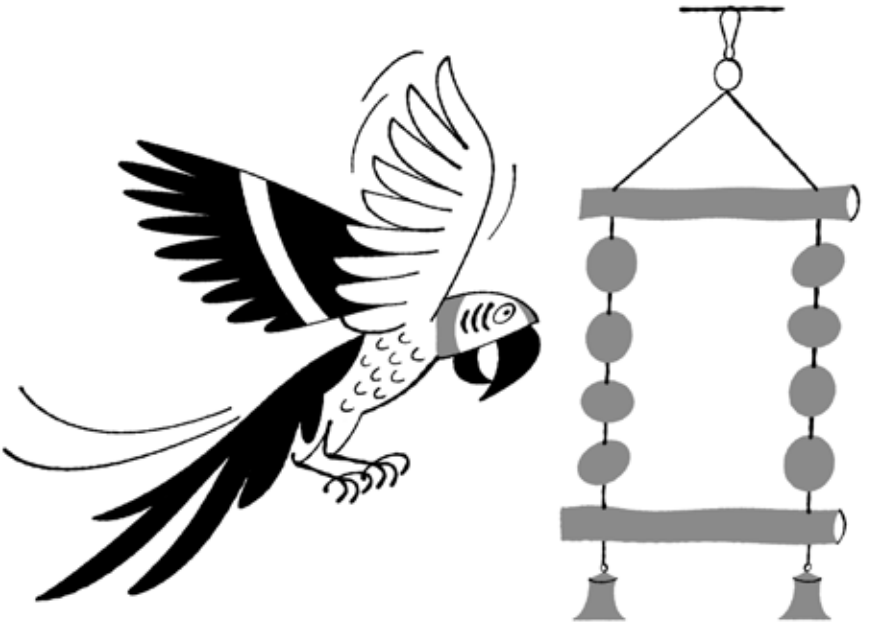
Nade dveřmi zacinkal zvonek a dovnitř vešel pošťák s krabicí pod paží.

„Nesu balíček," sdělil radostně.

„Cože? To musí být nějaký omyl, já nic neobjednávala!" vyhrkla teta.

„Adresa Kraská a zvíře sedí, paní Kraská. Někdo to zaplatil předem. Zpátky to nepovezu," pokrčil pošťák rameny, nechal krabici na pultě, vrazil tetě podepsat terminál a zase odcinkal ven.

Teta chvíli obcházela balíček. Pak vzala nůžky a opatrně rozstřihla lepicí pásku.



Uvnitř byla barevná ptačí houpačka s dřevěnejma korálkama, malym zvonečkem a kovovym háčkem.

„No páni," vydechla teta. „Cyrilku, ty máš zítra svátek!" zavolala směrem k papouškovi v kleci.

„To je náhoda?" protočil jsem oči.

„Náhody neexistují," pronesla teta slavnostně. „Jsou jen události, kterým prozatím plně nerozumíme." Pak se zazubila, podala mi pytel na odpadky a ukázala směrem k morčatům.

„Morčata ve mně vyvolávají hlubokej vnitřní neklid. Jsou to chlupatý mašiny zkázy. Ty jejich šílený oči…"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zápisky ze zvěřince**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.